

ÄLYN TAISTELU

Pekka Ervastin esitelmä 13.3.1932
Kulmakoululla
(Pikakirjoittanut Alpi Räsänen)

Tämän nykyisen edellisessä manvantarassa eli 3:nnessä niisanotussa luomispäivässä, jolloin maapallomme eli kuuinkarnatiota, oli jälleensyntymisessä saavutettu niisanottu kuuaste. Me, nykyinen ihmiskunta, elimme niinkuin tiedämme eläinkuntana, ja tässä maapallomme kuujälleensyntymässä useimmat meistä saavuttivat sen luomispäivän lopussa niisanotun minuuden. Jotkut saavuttivat sen vasta tässä 4:nnessä manvantarassa, jossa me kaikki vasta olemme minuuttamme kasvattamassa. Tästä meidän elämänvaiheestamme eläinkuntana, maapallon kuujälleensyntymästä, puhuimme viime kerralla ja koetimme antaa jonkinlaisen kuvan siitä tilasta, missä olimme, jolloin mitään kiinteää ainetta ei vielä ollut, vaan olimme saavuttaneet juoksevan tilan. Olimme silloin eläinkuntana, ja se merkitsee, että meissä kehittyi astrali- eli tunneruumis, joka samalla sitten myös kehittyi ajatusruumiiksi. Siellä missä siis kehittyi tunneruumis, ja se merkitsee, että kaikenlaiset voimakkaat ja vähemmän voimakkaat tunteet meissä heräsivät ja kehittyivät. Jos ajattelemme suurin piirtein tunteita, niin meissä siis kehittyi pelon ja vastenmielisyyden tunteita ja myös sitten hyviä, miellyttäviä tunteita, ja niitten nojalla himoja ja haluja sekä myös vetäytymystä toisiin olentoihin, kuin myös kunnioitusta silloisia ihmisiä ja korkeampia olentoja kohtaan. Kaikkia näitä tämmöisiä voimakkaita, mutta huomatkaamme, persoonallisia tunteita, tavallaan itsekkäitä, meissä heräsi, vaikkakaan emme

olleet minuuksia, sillä ei ollut minuutta. Voimakkaita tunteita meissä kehittyi eläinkuntana ollessamme, ja jotkut niistä tunteista, jotka kehittyivät kylliksi pitkälle, saivat aikaan, että minä meissä heräsi. Tunteet tulivat niin voimakkaiksi, sano-kaamme kunnioituksen, antaumuksen, ihailun ja rakkauden tunteet, että ne veivät meidät ajatukseen, minuuden heräämi-seen. Joissakin saattoi myös ahdistava pelko herättää ajatuksia, ja heistä siten tuli minuuksia. Mutta useimpien kehittyminen minuuteen tapahtui tuota toista, luonnollista tietä pitkin, rakkauden, kunnioituksen ja ihailun kautta. Emme tietenkään voineet ruumistua enää ihmisinä siellä kuumavantarassa, vaikkakin saavutimme inhimillisen asteen, osaksi sen kautta, että planeetan vaihe alkoi loppua, mutta suurimmaksi osaksi sen takia, ettemme olisi voineet saada sopivia inhimillisiä ruumiita. Siellä inhimilliset ruumiit olivat juoksevaa ainetta, ja tämä olisi tehnyt meidän elämämme ihmisinä ylivoimaiseksi meille, sillä emme olisi inhimillisellä tajunnallamme päässeet selvyteen tunteistamme, niitten herroiksi. Meillä ei ollut niitä edellytyksiä, joita oli siellä syntyneillä ihmisillä. Olimme siellä kehittyneet eläimestä ihmisiksi, ja sen takia emme olisi voineet tulla toimeen alati muuttuvissa, plastillisissa muodois-sa. Emme olisi osanneet valikoida todellisuutta vastaavia ajatuksia, vaan olisimme joutuneet ajatusten suunnattoman määrän keskelle, niinkuin viime kerralla koetin selittää, miten tajunnan ja aineen yhtymä astralisesti vaikuttaa, ja sen tähden oli välttämätöntä, että me ihmisinä saimme aivan toisenlaisen koulun ja toisenlaisen kehityskentän, älyn taistelukentän. Se oli meille välttämätöntä, ja sen tähden meidän täytyi odottaa inhimillisiä syntymiämme, kunnes maapallon 4:s ruumistuma muodostui. Vasta tässä 4:nnessä manvantarassa olemme syntyneet ihmiskunnassa, saaneet inhimillisen muodon, sillä se, että minuutemme syntyy eläimen muodossa, ei ollenkaan

edellyttä, että meidän muotomme olisi tarvinnut olla inhimillinen. Itse minuus ei ole mitään ruumiillista, vaan tajuava sielullinen asia, muodollinen kyllä, mutta ei aineellinen, ja sentähden minuus elää itsessään toisissa maailmoissa, toisilla tasoilla. Siksi minuus saattaa kyllä syntyä eläinmuodossa, mutta ei voi siinä kehittyä. Voidakseen kehittyä, täytyy minuuden saada inhimillinen muoto. Tämä teki, että jäimme odottamaan semmoista tilaisuutta, jolloin saisimme syntyä inhimilliseen muotoon, että ne auttaisivat meidän kehitystämme ja kasvuamme. Silloin odottaessamme, että maapallomme 4:nnessä manvantarassa syntyy, voimme kysyä, mikä sitten on ihmisissä aivankuin normina, kun sanomme, että ihminen on järkevä olento ja ihmisen ajatus syntyy kuumavantarassa, jos me inhimillisinä, ajattelevina olentoina joudumme semmoisen maailman keskelle, jossa kaikki aistimukset herättävät aivan lukemattomia ajatuksia. Missä on normi, että voimme välittää määrätyn ajatuksen? Ajatuskuva, joka nousee jostakin aistillisesta havainnosta, voi olla tosi tai väärä, mutta mikä tekee sen, että ajatuskuva on tosi ja mikä, että se on väärä? Sen tekee meidän oma sisäisin henkemme, sillä meidän monaadiimme, niinkuin muistamme edellisistä luennoista, eli Jumalan Poika meissä. Isästä syntynyt tajuntana, tajuntakeskuksena sisältää äärettömiä mahdollisuuksia. Emme ollenkaan voi tietää, mitä kaikkea monadiimme, sisäisimpään henkeen voi sisältyä. Meidän täytyy edellyttää, että siihen sisältyy äärettömiä kehitysmahdollisuuksia. Puhuimme kolmiyhteisestä hengestä, tahdosta, tunnosta ja tiedosta / atma, buddhi, manas/. Tämä ei ollenkaan edellyttä, että atma, buddhi, manas tyhjentäisi sisimmän henkemme koko olemuksen. Emme voi sitä tietää, mutta luultavasti siihen sisältyy paljon enemmän, emmekä voi mitään sanoa siinä suhteessa. Tiedämme vain, että tässä meidän aurinkokuntamme suuressa kehitysjärjestelmässä,

kaikessa seitsemässä manvantarassa, on monaadimme, henkemme, saanut aivankuin henkiset siemenet semmoisilta korkeilta olennoilta, jotka ovat painaneet, leimanneet meihin atma, buddhi, manaksen mahdollisuuden ja sentähden kehityksemme normina tässä aurinkokunnassa ja maapallomme kaikissa luomispäivissä, manvantaroissa on kolmiyhteys. Mutta emme voi tietää, kuinka iankaikkisuudessa siten voi olla. Henkemme kehityksen normina on siis tahto, tunto ja tieto /atma-buddhi-manas/, ja se tavallaan rajoittaa ikuisuuteen nähden elämäämme, kehitystämme, vaikkakin se on ikuisuuden normina tässä aurinkokunnan kehityshistoriassa. Muistakaamme, tässähän onkin puhuttu, että vaikka itse olemme Jumalan Poika-monaadeja, niin meissä herätetään näitä eri prinsiippejä enkelihierarkiojen kautta. Atma herätetään ensimmäisessä manvantarassa Thronoi- valtaistuimen kautta, siis kolmannen, alaspäin lukien. Nehän antavat meille fyysillisen ruumiin siemenen ensimmäisessä manvantarassa, ja samalla aivankuin atman siemenen, leimaavat siis henkeämme tahdon leimalla, sillä tavalla, että monaadissamme herää mahdollisuus elämisen tahtoon, olemassalon tahtoon. Toisessa manvantarassa, kuten muistamme, lasketaan eetteriruumiin siemen, ja sen tekevät Kyriotetes enkelijoukot, kuten muistamme. Mutta samalla tässä toisessa manvantarassa annetaan hengellemme tunnon eli buddhin leima, ja sen leiman painavat meidän iankaikkiseen henkeemme Kherubimit. Kolmannessa manvantarassa eli luomispäivässä antavat meille astraliruumiin siemenen niinsanotut Dynameis enkelijoukot, eli voimat, hyveet /virtutes/. Mutta ne eivät kykene antamaan meille manasta eli ajatuksen siementä, vaan ainoastaan astraliruumiin. Ajatuksen, järjen eli älyn siemenen painavat taas meihin, sisimpään henkeemme eli monaadiimme, kaikista korkein enkelijoukko eli Serafimit. Järjen mahdollisuus meillä on

itsessämme, mutta nämä Serafimit painavat leiman, herättävät järjen mahdollisuudet meidän monaadissamme ja sillä tavalla antavat alun meidän minuudellemme. Nehän vastaavat Isää Logosryhmässä. Muistatte teosofisista kirjoista, kun minuus eläimessä syntyy, niin se tapahtuu erikoisen vaikutuksen kautta, joka lähtee Isä-Logoksesta, se lähtee Serafimeista, korkeimmasta enkelijoukosta, hierarkiasta, joka edustaa Isää.

Kun nyt tämä on meille selvillä, niin ymmärrämme, että Serafimit, Kherubimit ja Thronoit ovat antaneet normin, herättäneet jonkun määrätyn puolen monaadissamme, sisäisesä Jumalan Pojassa, mutta eivät ole tyhjentäneet sen olemusta, sillä siinä voi olla aivan aavistamattomia asioita vielä. Kuitenkin tässä aurinkokunnassa kehityksemme tapahtuu näitten normien mukaan; tahdon, tunnon ja tiedon, järjen, rakkauden ja mahdin eli vallan. Ja nämä normit, lait, asuvat siis meidän omassa sisimmässä hengessämme. Sentähden järki on jotakin, jonka olemus on meissä. Mitä on sitten ajatus, mitä on järki? Sehän on sitä, että me osaamme tajuta totuuden ympärillämme, että osaamme saada oikean kuvan ympäristöstämme. Sillä mitä järki on muuta kuin henkemme silmä. Sitä välistä pyhissä kirjoissa nimitetään silmäksi, sillä järjen avulla tajuamme ulkonaisen maailman, sen kosmoksen, joka on ympärillämme. Kyllä tietysti aistimme ulkonaista maailmaa monella tavalla. Voimme esimerkiksi olla sokeita ja tiedämme, että ulkonainen maailma on olemassa. Voimme saada jonkinlaisen kuvan tuosta pilarista siten, että sivelemme sitä ja teemme itsellemme jonkinlaisen ajatuskuvan, mutta se on aivan hullunkurinen. Kaikki nämä muutkaan aistit eivät anna meille vielä todellista kuvaa ympäröivästä maailmasta, esim. kuuleminen antaa vain määrätyn asian, jonka kuulemme. Jos ei olisi näköä, niin kuvamme tästä maailmasta muodostuisi sängen hataraksi. Järkemme on juuri siinä, että se on aivankuin

näkökyky. Meidän on selvempi ymmärtää kun meillä on silmät, mutta järki on itsessään näkemätön. Järki on semmoinen silmä meidän henkisessä olemuksessamme, joka antaa meille oikean arvostelun läpikäyneen kuvan maailmasta. Mutta järki on myös muuta, sillä se myös ymmärtää ja itsestään aivankuin tietää, kun tieto on sen olemuksessa, mihin päin on pyrittävä, se tietää, että meidän täytyy pyrkiä totuuteen, ei pidä tyytyä vain kuviin, vaan myös luoda niistä kokonaisuus, tutkia niitä. Meidän järjessämme on itsessään totuuden normi, ja tämähän tekee elämän mahdolliseksi, sillä ajatelkaamme, että me tuossa kuumaailmassa elimme ainoastaan tunteitten ja aistimusten keskellä, aistitsimme ympäröivää maailmaa, mutta meidän näkemisemme oli siellä semmoista, että kun ulkonainen maailma vaikutti meidän aistimuskykyyn, niin minuuksiksi herättyämme seurasi melkein ääretön joukko ajatuskuvia, emmekä olleet kykeneviä valitsemaan niistä oikeita. Elimme aivankuin sisäisessä maailmassa. Mitään tämmöistä silmää, kuin nyt, ei meillä ollut. Meidän ruumiimme aistitsi ja havaitsi, mutta se on aistimusta, jota ei voi nimittää näöksi. Se oli vain kuulemista ja tuntemista, mutta ei näkemistä tässä merkityksessä, sillä emme välittömästi nähneet ulkonaista maailmaa. Aistimukset vaan herättivät meissä erilaisia väri- ja valomuodostelmia, ja sentähden meidän minuudellamme, järjellämme olisi siellä ollut aivan mahdoton työ ja tehtävä edessä, valikoida, mitä siellä oli oikeata, sillä kaikki ei sitä ollut. Välittömästi emme voineet havaita ulkonaista maailmaa, vaan ainoastaan tuntemalla. Sentähden meidän täytyi syntyä tähän 4:nteen luomispäivään, maapallolle, ja inhimillisiin ruumiisiin. Niitäkään emme itse osanneet luoda. Jäimme odottamaan, että luonto, enkelijärjestöt antaisivat meille inhimillisen ruumiin. Jäimme odottamaan, kunnes tilanne täällä maan päällä muodostuisi sellaiseksi, että inhimillisinä

minuuksina voimme syntyä tänne inhimillisiin ruumiisiin. Kuten muistatte kaikista luvuistanne ja tutkimuksistanne, tapahtui meidän syntymisemme minuuksina tänne ihmiskuntaan Lemuriassa ja Atlantismantereella, Lemuriassa 3:nnessa juurirodussa, ja Atlantiksella 4:nnessä juurirodussa. Nyt asumme Europassa 5:nnellä mantereella, johon, vaikkakin sitä nimitetään Europaksi, kuuluu kaikki mantereet. Tässä juurirodussa ei enää otettu vastaan uusia minuuksia, vaan kaikki minuudet, jotka olivat valmiit odottamaan syntymistä, syntyivät Lemurian ja Atlantiksen aikana. Tämä merkitsee, että luonnon voimat, enkelihierarkiat, saivat valmistaa meille inhimillisen ruumiin. Kuten muistatte, niin Lemurialla oli syntynyt jättiläiskokoinen ihminen, joka oli jo aivan tämmöisen ihmisen näköinen, mutta mahdottoman iso, eikä sillä ollut niitä silmiä, mitä meillä nyt on. Sanottiin heistä, että heillä oli yksi silmä otsassa tai pääläella. Ne olivat aivankuin kykloopeja kreikkaisissa taruissa. Heillä oli silmä, joka oli kasvanut sisäiseen maailmaan, siis kuin kuumavantarassa. Olimme jo tottuneet semmoiseen sisäiseen silmään, joka näki astralisia asioita, mutta semmoista silmää, kuin meillä nyt on, ei ollut. Näihin kykloopeihin, jättiläisolentoihin, piti siis syntyä ihmisten minuuksia. Kaikki eivät syntyneet yhdellä kertaa. Toiset kyllä syntyivät niihin, mutta toiset jäivät odottamaan Atlantisaikaa. Silloin olivat ihmiset pienempiä kooltaan ja heillä oli kaksi silmää.

Noihin ensimmäisiin jättiläisolentoihin syntyi suuri joukko vähemmän kehittyneitä ihmisminuuksia, kaikista kehittyneimpien jäädessä odottamaan. Silloin alkoi se pitkä kehityskausi, jolloin kehitettiin uutta aistia, nimittäin näkökykyä fyysilliseen maailmaan. Tämä näkökyky oli ennen ollut ainoastaan astralimaailmaan, ja sentähden sanottiin näistä jättiläisistä, että ne elivät selvästi tajuisina, kun heidän fyysillinen ruumiinsa

nukkui, sillä silloin he olivat astralisesti vapaina, nähden enkeli- ja jumalolentoja.

Muistamme, että ihmiskunnan kehitystä ohjaamaan lähetettiin muualta Merkuriuksesta ja Venuksesta kehittyneimpiä olentoja, jotka perustivat tänne Salaisen Veljeskunnan. Näitä kaikkia olentoja näkivät nuo jättiläiset, jotka olivat uskonnollista kansaa. Heillä oli viisaususkonto, he näkivät, että oli jumalolentoja, jotka heitä opettivat ja ohjasivat. Mutta samalla heidän piti oppia myös näkemään tässä ulkonaisessa maailmassa, jossa heidän hereillä ollessaan viisaat ohjasivat heitä ja siten heissä alkoi herätä näkökyky fyysilliseen maailmaan. Se ensin kehittyi kolmannen silmän yhteydessä, niin että he sen kautta saivat hämäriä kuvia tästä näkyväisestä maailmasta, mutta ne kuvat samalla olivat astralisia, siis että kaikki valoilmiot olivat mukana. Ulkopiirteitä tästä näkyväisestä maailmasta he eivät nähneet. Luonnossa kaikki käy vähitellen. Heille kehittyi kaksi silmää, mutta ne eivät siinä silmänräpäyksessä olleet valmiit, vaan kesti miljoonia vuosia, ennenkuin näkö oli täydellinen. Meillähän on esimerkkejä pienestä lapsesta, sillä hän ei osaa mitata etäisyyksiä. Kun hän näkee kuun taivalla, niin on hän valmis ottamaan sen käsiinsä. Hän ei osaa mitään arvostella. Meillä on selvä kuva vanhoilta Lemurian ajoilta, jolloin silmät eivät osanneet arvostella. Silmät näkivät kuitenkin jotakin ja aina samaa, aina saman ilmiön kääntivätpä nuo ihmiset silmänsä mihin päin tahansa. Jos tuossa esim. oli kasvava puu, niin sen ajan ihminen näki saman puun kääntipä hän silmänsä mihin päin tahansa. Tästä johtui, ettei noussutkaan aivan rajatonta määrää ajatuskuvia, mutta paljon kyllä. Kun hän katseli puuta, niin siinä oli suuri keltainen aura ympärillä, mutta kohta se aura vivahti siniseltä. Tämä fyysillinen maailma muodostui siksi pohjaksi, jonka nojalla me ihmiset opimme määrättyitä kuvia kaikista esineistä ja tapahtu-

mista ulkonaisessa maailmassa. Sillä tämä fyysillinen maailma ei ole mikään kameleontti, se ei muutu yhtä mittaakaan. Paljonhan suhteet ja värit voivat muuttua, mutta konttuureja on, jotka voivat pysyä muuttumattomina. Niitä ei tahtonut olla australiamaailmassa, mutta tässä fyysillisessä maailmassa, luonnon omien olosuhteiden kautta, on pysyväisiä ulkopiirteitä, muotoja, konttuureja. Ja tämä tekee meille mahdolliseksi päästä tietoon järjessämme siitä, mitenkä ovat asiat. Juuri Lemuriassa ja Atlantiksella silmämme kehittyivät ja näimme vielä astralisia ja eetterisiä asioita, mutta oli vaikeata saada selvää kuvaa, sillä kaikkiin konttuureihin sekaantui mahdolliset valoilmiot, monenlaiset aurailmiöt. Sentähden emme voineet saada yhtä selvää ja pysyvää kuvaa mistään asiasta, kuin nyt, jolloin ei näy näitä auroja ja siis voimme saada selvän käsityksen konttuureista. Siis muotokäsitemme on saanut nyt uuden ominaisuuden, pysyväisen, ja tietoa ei voisi mistään saada, ellei olisi mitään pysyväistä. Sentähden meille, sillä tavalla kun olemme rajoitetut tajuavina olentokeskuksina, on välttämätöntä, että muodot ovat pysyväisiä, jotta me sitten pääsisimme totuuden tietoon. Meidän pitää oppia käsittämään pysyväisyyskäsite. Jos vanhat filosofit saattoivat sanoa, että „kaikki juoksee, kaikki muuttuu“, niin antakaamme heidän niin sanoa, jos he tietävät, mitä he sillä tarkoittavat, nim. korkeampia, suurempia käsitteitä. He eivät voi sanoa, että kaikki tässä muuttuu, kaikki juoksee, sillä silloinhan he kuvaisivat aivan menneitä aikoja kuumavantarassa. Tässä Tellusmanvantarassa täytyy saada pysyväisyyskäsite, vaikkakaan ei ikuista, mutta jonkunaikainen. Tämä talo pysyy jonkun aikaa, vaikkakin se ehkä tuhannen vuoden perästä on hiekkakasan sisällä. Kuljemme Euroopassa ja näemme kirkkoja, jotka ovat rakennetut tuhat ja enemmänkin kuin tuhat vuotta sitten. Voimme tulla paikkoihin Euroopassa, missä on kaupunki toisen alla. Jos

rupeamme kaivamaan maata, niin huomaamme, että vanha, unohtunut kaupunki on toisen alla. Mikään siis ei ole ehdottomasti pysyvää, mutta se ei muutu joka sekunti, vaan pysyy ajassa relativisesti kauankin. Ja tämä, että fyysisessä maailmassa on ominaisuus pysyväisyyteen olemassa, on tehnyt meille mahdolliseksi kehittää järkeä ja ajatusta. Muissa maailmoissa emme olisi voineet järjestelmällisesti kehittyä, vaan tässä, jossa olemme saaneet apuna jumalilta ja enkelijärjestöiltä muodon kiinteyden. Meikin olemme jollakin tavalla kiinteitä, vaikka ei suinkaan muuttumattomia, sillä joka hetki atomit muuttuvat, mutta meillä on selkäranka. Muutomme, kasvamme, mutta kuitenkin voimme saada kuvan omasta minuudestamme, joka minä ei muutu, vaikkakin se kehittyy ja kasvaa. Meidän silmämme ovat meille opettaneet logiikkaa, kaikkea ajatustaitoa. Sentähden emme myöskään ihmettele, että silmien näkökyvyn kehitykseen on kulunut niin pitkän pitkiä aikoja. Kun synnymme tähän maailmaan, niin otamme kaikki kevyesti, kaikki on luonnollista. Pieni lapsi hyvin pian kehittyy tyranniksi, jos hän käsittää, että hän on olemassaolon keskipiste. Pienestä lapsesta lähtien otamme kaikki niin luonnollisesti. Ja mikäli katselen maailmaa ympärilläni, niin huomaan, että monella nuorella ihmisellä on niin ihmeellinen kyky ottaa aivan luonnolliselta kannalta koko olemassaolo. On luonnollista vaatia, että sitä ja sitä meillä täytyy olla, se on niin luonnollista meille. Ja kuitenkin olemme saaneet tehdä ehdottomasti työtä päästäksemme tähän kohtaan. Olemme saaneet kokea aivan melkein uskomattomia asioita, kauhuja ja ponnistuksia päästäksemme siihen kohtaan, missä nyt olemme. Sentähden ihmisen, joka on vähänkin tietoinen siitä, kuinka paljon työtä kaikki on vaatinut, mielestä on järjetöntä, käsittämätöntä, että ihmiset voivat olla niin kiittämättömiä, että voivat hävittää ja tappaa toisiaan, ryhtyä sotaan. „Nyt täytyy yhteis-

kunnan muuttua toisenlaiseksi, niinkuin minä tahdon ja laadin yhteiskunnan oman mieleni mukaiseksi“. Kuinka ihmiset voivat olla niin ajattelemattomia ja lyhytnäköisiä. Olemme tehneet miljoonia vuosia työtä, että tähän kohtaan olemme tulleet. Nyt alkaa järki herätä, että meidän itsemme tulee jotakin tehdä, auttaa luontoa, että haluamme muuttaa olosuhteet hyväksi ja paremmiksi. Olemme tulleet semmoiseen vaiheeseen. Nyt äly korkeimmassa merkityksessä alkaa herätä. Ja silloin voimme innostua jonkinlaisessa astralitunteessa: tämä pitää tapahtua, jos ei silmänräpäyksessä, niin ainakin yhdessä vuodessa. Sen sijaan, että me suuresti kiitollisina tahtoisimme muovata omaa elämäämme niin kauniiksi kuin mahdollista ja opettaa toisia niin paljon kuin mahdollista ja valmistaa, että ehkä miljoonan vuoden perästä tai ehkä vähän varhemmin voisi tulla paremmat olosuhteet, niin miksi ei aikaisemmin, jos siihen kykenemme. Mutta silloin on muistettava, että kykeneminen kulkee käsikädessä hyvän tahdon, totuuden, oikeuden ja oikeitten keinojen kanssa. Pahalla emme saa aikaan mitään hyvää, väkivalloin emme mitään. Sentähden ne ihmiset, jotka pitkiä aikoja aina vaan ovat toimineet hiljaisuudessa valmistaen mieliä, ne todellisuudessa vievät ihmiskuntaa eteenpäin, ja ne todellisuudessa myös saavat muutoksia aikaan. Tämä on salaisen, valkoisen veljeskunnan työ. Koska olemme nähneet jonkun Buddhan, Zarathustran, Kristuksen tai jonkun muun viisaan tulevan maan päälle ja sanovan, että nyt panemme päitä poikki ja laitamme kaikki asiat paremmiksi. He ovat toimineet hiljaisuudessa. He tekevät työtä miljoonien vuosien varalta. He tekevät työtä valmistaakseen ihmiskunnan tulevaisuutta kaukaisia aikoja varten. Ei äkkiä mitään hyvää saavuteta. Pienissä piireissä voidaan saavuttaa, mutta ne ihmiset ovat sittenkin enemmän ymmärtäneet elämän omista laeista, sillä nyt tulemme yhteen toiseen asiaan, jossa älymme on saanut ja

saa yhä hirmuisesti ponnistella, sekä älymme, tahtomme että tunteemme. Sillä ei meitä ole noin tehty vaan katselemaan maailmaa ja vähitellen oppimaan silmien kautta totuutta, vaan olemme tuntevia ja tahtovia olentoja. Meissä herätetään tahtoa ja tuntoa. Meidän täytyy tulla täydellisiksi, jolloin kaikki nuo kolme leimaa pääsevät täyteen kukkaan. Jumalan poikina tahdomme rakkautta ja kauneutta. Sentähden elämme semmoisessa kosmoksessa, jossa on paljon muuta, mitä silmillämme näemme. Näemme tunteen ilmauksia toisissa ja elävissä olennoissa yleensä. Ihmeellinen tahto on tuossa pilarissa, joka pysyy tuossa. Miksikä eivät yhtä hyvin kaikki atomit, jotka muodostavat tuon pilarin, sillä tiedämme, että kiinteä aine on harhaa. Siinä on muutamia atomeja ja niitten ympärillä on tyhjää, aivankuin ilmaa. Se näyttää kiinteältä, mutta siinä on enemmän tyhjää kuin kiinteätä. Ihmeellinen voima on siinä pitämässä sitä koossa. Tahtoa on siinä manifestoituna. Olemme saaneet antaa sille muodon, mutta luonto auttaa, että se pitää sen muodon. Se on antanut aivankuin luovan sanan, jokaiseen erilaiseen alkuaineeseen. Kaikkiin elementteihin ovat enkelijoukot antaneet luovan sanan. Voimme, kun tunnemme aineen, käyttää sitä. Kuka meistä tekee tuommoisen pilarin esim. vedestä tai leivoksista? Se ei pysyisi. Kun tunnemme luontoa, niin laitamme tuommoisen pilarin. Voimme kehittää siten kaikkia kykyjämme, ja tuo tahdon voima pysyttää kaiken koossa.

Opimme siis silmillämme tekemään kaikenlaisia havaintoja ja johtopäätöksiä, mutta elämä ei pysähdy siihen. Meillähän on tunteemme, itkemme ja nauramme, oh' kuinka elämä on monimutkainen ja vaikea! Tulee kiusauksia ja lankeamme, ja jos voitamme, niin on pitkä matka edessämme. Olemme tyytyväisiä, olen kuin kuningas, jumala ja oman itseni herra!

Kauan mietimme sillä tavalla ja teemme johtopäätöksiä aivan omien lasisilmiemme mukaan.

Sen tähden meitä ei niin hämmästytä, kun kuulemme, että enkelijoukot auttavat meitä myös näitten toisten ominaisuuksien suhteen, myös tahdon ja tunteen suhteen. Itseasiassa olemme jo ennenkin viitanneet siihen. Me nyt täällä maapallolla saamme aivan erikoista apua niiltä enkeliolennoilta, jotka ovat tulleet enkeleiksi oltuaan ihmisiä tai tultuaan siksi juuri tässä meidän maapallon jälleensyntymisessä, siis niiltä, jotka olivat ihmisiä ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa manvantarassa. Kolmannen oli kuumavantaran ihmiset ovat saavuttaneet enkeliasteen, toisen manvantaran ihmiset ylienkeleasteen ja ensimmäisen manvantaran ihmiset Arkhai- eli ruhtinasasteen. Nämä ovat nyt erikoisesti korkeampien hierarkioiden palveluksessa meitä auttaakseen. Näistä korkeimmista hierarkioista Dynameis eli voimat ja Eksousiai eli vallat valvovat aivankuin ylhäältä päin meidän kehitystämme. Mutta ne ovat siellä eivätkä suorastaan sekaannu asioihin, vaan käskien alempia enkelijoukkoja, ylienkeleitä jne., joiden tehtävänä erityisesti on sekaantua meidän elämäämme täällä maan päällä. Ja millä tavalla nämä enkelijoukot sekaantuvat asioihimme meitä auttaakseen? He sekaantuvat oman tehtävänsä eli dharmansa määräyksestä kahdella tavalla. Toiset ovat aivankuin oikealla puolella ja kuiskaavat hyvinä enkeleinä meille aivankuin omantunnon äänenä, mutta toiset ovat aivankuin vasemmalla puolella ja kuiskaavat aivankuin persoonallisuuden äänenä: et tiedä kuka olet, olet vapaa ihminen, jumalien kaltainen olento, ja näitten kahden enkelivallan vaikutuksen alaisena, välissä, ihminen kulkee. Sentähden, kuten jo ennenkin mainitsimme, Zacharias Topelius kertoo, että lapsilla on toisella puolella valkoinen ja toisella puolella musta enkeli. Sitä ei kuitenkaan ole käsitettävä kirjaimellisesti, että jokaisen luona aina olisi

niin, vaan siten että ihmissielut muodostavat aivankuin ryhmiä ja heitä inspiroidaan ryhmissä, että on enkeliolentoja, jotka valvovat kahdelta puolen, mutta joskus on myöskin yksilöitä, joille toinen enkeli kuiskaa toiseen ja toinen toiseen korvaan. Heidän äänensä ei kuitenkaan kuuluisi, ellei meissä olisi mahdollisuutta, sillä ihmisessä itsessään on kaikki se paha, joka kiusaa ja myös, joka kehoittaa ylöspäin. Se on tahto, mutta se ei ole tahto siinä mielessä, että minussa on kaikki hyvää, ja jokainen ihminen tietää, että hyvän ääni ei puhu hänelle aivankuin se olisi hänen omansa, vaan aivankuin se hyvän ääni tulisi ylhäältä. Paha pikemmin tulee hänestä itsestään, ja vaikka siinä olisi ärsyttämässä jokin ulkopuolinen olento, niin se tuntuu aivankuin olevan hänessä itsessään, niinkuin se onkin, mutta joskus voi tuntua, että kiusaaja on hänen ulkopuolellaan oleva olento. Ja sentähden nämä enkeliolennot auttavat meitä kahdella tavalla. Erikoisesti tärkeä on se apu, jonka saamme niiltä, jotka kiusaavat meitä pahaan.

Ne ihmiset, jotka eivät saavuttaneet täydellisyyttä kuumavantarassa, jäivät ihmisen ja enkelin puoliväliin, ja saavat jatkaa kehitystään. Ne saivat tehtäväkseen kiusata toisia ihmisiä, meitä nyt pahaan. Ja millä alalla? Tunteitten alalla. Niitä nimitetään Lusifereiksi, ja ne vetoavat kaikkiin itsekkäihin tunteihimme, ylpeytemme: „täytyyhän sinun kaikkea kokea, ja mitä se on, joka ei mitään koe, kaikkea täytyy kokea, silloin tulee viisaaksi. Täytyy mennä ulos elämään ja elämässä pahaan, jotta voisit kokea“. Näin kuiskaavat nämä Lusiferit. – Ja nuo enkelit, jotka ovat toisesta manvantarasta, eivätkä siellä tulleet täydellisiksi ihmisiksi, eikä siirtyä enkeleiksi, vaan tulivat enkeleiksi kolmannessa manvantarassa ja nyt pitäisi tulla ylienkeleiksi, ovat nimeltään ahrimaanit ja ovat puhtaan älyn tasolla. Ne kiusaavat meidän ajatuksiamme etupäässä yhteydessä ylpeytemme kanssa, muistuttaen, että sinähän

ihmisenä olet kaiken keskipiste maailmassa, viisain ja tiedät paremmin kuin muut, kuinka asiat ovat. Jos huomaat, että materialismi on oikea maailmankatsomus, niin se on ainoa oikea jne. Paremminkin sinä osaisit järjestää kaikkia asioita, jopa laittaa maailman seitsemän kertaa paremmaksi kuin Jumala. Rakenna hieno maailma ja sitten uskot ja levität oppia. Sinusta on tullut maailman suurin filosofi ja sinä nyt järjelläsi kaikki kirkastat.

Tuolla tavalla he meitä kiusaavat, ja jokainen ihminen voi huomata, että kaikkien näitten erilaisten enkelien, niinkuin me sanomme pahojen enkelien kiusausten alaisina olemme olleet.

Sitten on vielä semmoinen ryhmä, jotka ovat ensimmäisestä manvantarasta ja tulivat enkeleiksi vasta toisen lopussa ja ylienkeliaasteeseen kolmannen lopussa, sekä pitäisi saavuttaa tämän neljännen luomispäivän lopussa Arkhai- eli ruhtinasasteen. He kiusaavat meitä tahdon alalla, ja voimme sanoa, että niitten aika on ohi. Ne eivät niin suuresti enää kiusaa ihmisiä, sillä ne ovat saavuttaneet jo oman asteensa. Heidän ei enää tarvitse niin paljon kiusata ihmisiä, mutta yhtä hyvin he ovat voineet saavuttaa jäljittelijöitä ihmiskunnan joukosta. Ne ovat niitä enkeleitä, jotka varsinkin Atlantiksella kiusasivat meitä tahdon alalla: „ota tuo heikko olento ja revi se kahtia, niin näet, kuinka mahtava olet ja huomaat, mitä tahdollasi voit ja tunnet itsesi jumalaksi, ja kun toiselle olet julma, niin voit nauraa omassa suuruudessasi“. He houkuttelevat siis, kuten sanomme, suorastaan mustaan magiaan, jolloin ihminen tuntee tyydytystä nähdessään toisen kärsivän ja voidessaan tehdä paha. Kun ihminen sen havaitsee, on se voitettava, sillä se on aivan pieni alku mustaan magiaan. Niitä sanotaan asuroiksi, ja ne kiusasivat meitä kaikkeen julmuuteen, itsekkyyteen ja pahuuteen. Niitä nimitetään myös saatanoiksi, mutta niitä ei enää varsinaisesti ole tässä maan piirissä. Ne, jotka jatkavat heidän osaansa,

ovat meidän ihmiskunnasta, mutta paljon vähäpätöisempiä, mutta silti kuitenkin pelättäviä, ettei esim. pidä nauttia sellaisesta, että esim. lapsena ottaa karpäsen ja repii jalan toisensa perästä, tai hiiren tai kissan ja viskaa ne uuniin, jossa on punaisia tulsia hiiliä. Kaikkea sellaista voi tapahtua, mutta se on muisto siitä, että he juoksivat tällöisten mustien maagikkojen perästä Atlantiksella. On kaameita näkyjä, joissa ihmiset olemme olleet mukana siellä Atlantiksella. Ihminen älköön antako minkään semmoisen muiston herätä ilman, että heti voittaa sen järjellisellä ajatuksen toiminnalla. Olemme kutsutut enkeleiksi ja jumaliksi ihmisenä, emmekä alistu perkeleellisyyteen.